

Ми тут: <http://www.kmpzt.org.ua> На фейсбуці – у групі "ПРОМІНЬ ПРОСВІТИ ЄДНАННЯ"

Лідер має бути успішним і вміти долати труднощі



(Читайте на 3-й стор.)

Вручено Шевченківські премії 2018 року

У п'ятницю, 9 березня, у 204-й день народження Кобзаря Президент Петро Порошенко вручив національні премії імені Тараса Шевченка 2018 року, присуджені на підставі подання Комітету з Національної премії України імені Тараса Шевченка.

Відзнаки отримали художник Павло Маков за мистецький проект «Втрачений Рай», публіцист Сергій Плохий за книгу «Брама Європи», композитор Вікторія Польова за хорovu симфонію на канонічні тексти «Світлі піснеспіви».

Також Петро Порошенко вручив нагороду представникам творчого об'єднання «Вавилон 13» режисеру Володимиру Тихому, операторам Ярославу Пілунському, Сергію Стеценку та Юрію Грузінову за цикл історико-документальних фільмів про Майдан 2014 року.

Премією відзначена і письменниця Емма Андіївська за книги поезій «Щодення: перископи», «Маратонський біг», «Шухлядні краєвиди», «Бездзигарний час», «Міста-велети», з поважних особистих причин вона не змогла бути присутньою на церемонії.

У 2018 році розмір Національної премії України імені Тараса Шевченка становить 240 тис. грн. кожна.

Глава держави висловив вдячність членам Шевченківського комітету за роботу, яку вони провели задля визначення претендентів, адже на здобуття високої державної нагороди претендувало майже сімдесят номінантів, і лише восьмеро з них успішно подолали перегони.

За словами глави держави, доктор історичних наук, директор Українського наукового інституту у Гарвардському університеті, автор книги «Брама Європи. Історія України від скіфських воєн до незалежності» Сергій Плохий продовжує справу всесвітньовідомого славіста-мовознавця, історика та критика української літератури Юрія Шевельова.

«Це фундаментальне науково-публіцистичне дослідження історії України, видане спочатку англійською, а згодом українською мовами, уже отримало надзвичайно високу оцінку і на Заході, і у вітчизняному науковому середовищі. Європі потрібна об'єктивна наукова правда про Україну», - наголосив Петро Порошенко.

Особливо Президент відзначив роботу членів творчого об'єднання «Вавилон 13», які, за його словами, є творцями сучасного українського документального кіно.

«Ви з ризиком для власного життя фільмували переломні події в історії України, ловили на камеру моменти героїзму українців. Я хотів висловити вам, друзі, і всьому творчому об'єднанню «Вавилон'13» вдячність і за мужність, і за високий професіоналізм», - сказав глава держави.

9 березня 2018 року

[/http://detector.media/community/article/135446/2018-03-09-vrucheno-shevchenkivski-premii-2018-roku](http://detector.media/community/article/135446/2018-03-09-vrucheno-shevchenkivski-premii-2018-roku)

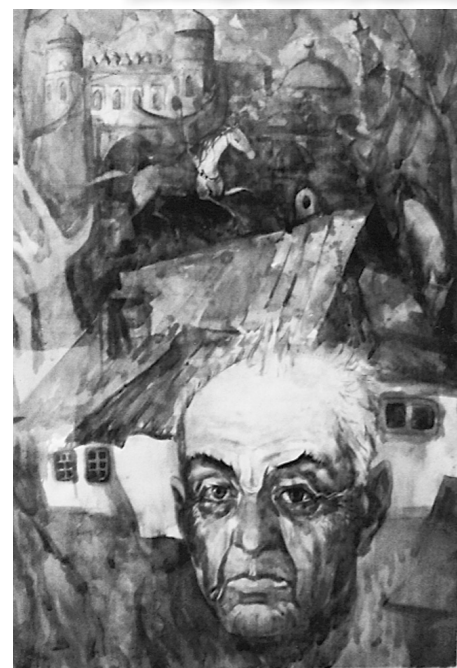
Алма РОМАНЕНКО

Від катівень Луб'янки до життя в криворізькому засланні

(Із історії однієї родини)

(Закінчення, числа 15, 16, 17, 18, 19, 20 – 2017 р. і 1, 2, 3, 4 – 2018 р.)

Коли наша сім'я в 1991 році на запрошення музею Ічан-Кали відвідала Хіву, онуки останнього хана Хиви Тамари Абдулаєвої з нами не було – вона тоді хворіла. Але через кілька років, коли в Хорезмі готувалися відзначити 150-річчя нашого прадіда Феруза, її офіційно запросило в гості до себе посольство Узбекистану в Києві. Тамара не наважувалася йти туди одноосібно і зателефонувала мені, щоб я приїхала. На її прохання я її супроводжувала, хоч почувала себе некомфортно, бо не була запрошена. Мене здивували надто низькі поклони, якими вклонялися Тамарі службовці посольства. І мені пригадалося, як вона, жартуючи, часто говорила: «Я ж головніша за тебе?!». Пригадала і розповідь Тамари, як на якомусь міжнародному фестивалі її пропустили до зали, а її чоловіка затримали, бо зовнішність її не викликала сумніву, що вона іноземка. У Тамари типова узбецька зовнішність, а я схожа на свою тітку Ульку з українського села. Але тоді зав'язалася невимушена розмова, нас пригощали духмяним узбецьким чаєм в піалах, розповідали про ті зміни, які настали в Узбекистані після проголошення його незалежності. Нам розповіли про створення великого музею Темурідів, про реставровані і облагороджені святі для узбеків місця, про встановлення пам'ятника Темуру. А в центрі столиці побудовано музей репресованих і саме на тому місці, де розстрілювали



невинних громадян. А в Хіві створено величезний музей Феруза, який розташований в медресе, побудованому свого часу самим Ферузом. Була розмова про книгу узбецького письменника Каміла Ікрамова, яка тоді щойно вийшла з друку, і до виходу якої не дожив письменник (помер у 1989 році). Він, арештований у 16-річному віці більшовиками, яким вірно служив його батько Акмаль Ікрамов, дванадцять років провів у таборах і в засланні. Батько його теж зазнав застінок Луб'янки і Лефортового. Але це було вже в тридцять роки. Воі-



(Закінчення на 4 стор.)

тину «Мне отмпение и аз воздам». У книзі «Справа мого батька» К. Ікрамов пише, що серед репресованих не зустрічав покидьків, діляг, кар'єристів, що «досвід страждань, знівечивши їхнє життя, не зламав внутрішньо: вірність батькам вони перенесли потім на вірність близьким, друзям, людям».

ПЕРЕДПЛАТИТЬ ГАЗЕТУ РОЗБУДОВИ ПО-УКРАЇНСЬКОМУ!

Вже можна передплатити на 2018-й рік нашу газету «Промінь Просвіти Є», газету, яка переймається питаннями розбудови Української держави на рівні області та Криворіжжя, а також – розбудови й організації системи самоврядування громад в регіоні по-українському та іншими (включно із питаннями щодо захисту прав людини та охорони навколишнього природного середовища).

Всі дані для передплати цього громадсько-політичного видання патріотичного спрямування містяться в довіднику «Укрпошти» під назвою «Каталог місцевих видань України. Дніпропетровська область», на сторінці восьмій.

Зробити передплату можна в будь-якому відділенні «Укрпошти» на території Дніпропетровщини. Передплатний індекс газети 60093. А вартість передплати (включно з оплатою поштових послуг) складає: на 3 місяці – 16 гривень 78 копійок, на 6 місяців – 29 гривень 96 копійок, на 12 місяців – 57 гривень 32 копійки.

(Закінчення. Початок у числі 4-му)

Хоч історична наука й не визнає умовного способу аналізу давно минулих подій, але неважко спрогнозувати таке. Якби українським формуванням не вдалося на півдоби затримати ворога біля Крут, і більшовики захопили Київ, цілком можливо, що делегація УНР у Бресті втратила б усі дипломатичні й політичні повноваження й не стала б учасником підписання мирного договору. Отже, Україна не була б визнана міжнародним співтовариством незалежною державою – суб'єктом міжнародного права, не отримала б воєнної допомоги від Німеччини і була б ще раніше надовго окупована більшовиками. Нині складно сказати, як би за таких обставин розгорталися події національної революції і якою була б у такому разі історія нашої Батьківщини. Якби через рік після бою

віків і навіть юнаків – відгукнулися на заклик отамана Вороньківської сотні Івана Черпака і вирушили з ним до Трубежа, щоб розбити більшовиків. За словами старожилів, після походу до Трубежа додоמו не повернулося понад 70 вороньківців. Більшість родичів загинули, щоб уникнути в умовах більшовицької диктатури репресій, воліли мовчки пережити велику втрату. Навіть дітям та онукам, щоб не наражати їх на небезпеку, вони ніколи не розповідали правду про своїх героїчних батьків і братів, які, не шкодуючи життя, боролися за волю України. Комуністична влада всіляко паплюжила пам'ять І. Черпака і вороньківських козаків, примітивно називаючи бандитами всіх борців за волю України.

Під час збирання інформації про бій і його учасників мені пощастило познайомитися з відомим поетом Миколою Карпенком, уродженцем Воронькова, його

Головурова. Згодом підійшло троє вчителів місцевої школи, які заявили, що і досі не можуть впевнитися в героїзмі своїх односельців, а можливо й родичів. Якщо ці «педагоги» такі, то які ті їхні колеги на чолі з директором місцевої школи, що і досі навіть бояться самі прийти, не те, щоб привести на цей мітинг своїх учнів? Чому вони вчать наших дітей? Отак нинішнє покоління мешканців Воронькова, прямі нащадки славних козаків, «відзначили» 99-ту річницю подвигу своїх героїчних дідів і прадітів! Як тут не згадати актуальних і нині Шевченкових слів про «славних прадітів великих» і їхніх «правнуків поганих». Складається враження, що нинішні мешканці села і ті люди, які проживали в ньому 100 років тому, – не два покоління одного народу, а представники різних народів. Настільки різняться вони менталітетом і шкалою життєвих цінностей!

До 99-ї річниці безсмертного подвигу Героїв Трубежа

під Крутами вже інші герої не зупинили на дві доби більшовиків на Трубежі і в результаті раптового захоплення ворогом Києва Директорія і вся верховна влада нашої держави потрапила до ворожих рук, тобто перестали існувати, не відомо, чи змогла б ще УНР майже два роки організовано вести збройну боротьбу за самостійність, а потім десятки років в екзилі політично представляти уряд Незалежної України. І які трагічні наслідки мало б це для майбутнього не тільки України, але й для Європи і світу.

Крім того, пам'ятаймо: козаки тримали оборону в надзвичайно складних обставинах, під безперервним обстрілом і впр'ятеро триваліший час, ніж крутяни. Майже дві доби перебували вони в умовах смертельно небезпеки. Голодні, спрагли, змерзлі, поранені, втомлені від безсоння, виснажені від нервово-психологічного напруження, наші герої вели безперервний бій, не сподіваючись допомоги ні звідки і ні від кого.

Після бою під Крутами більшість його учасників повернулася до Києва. Тому про подвиг патріотичної молоді дуже скоро дізналася вся Україна. Після короткочасної більшовицької окупації столиці і частини території нашої держави, коли на виконання умов Брестського договору і з допомогою німецьких військ вдалося вибити московські банди за межі України, тіла розстріляних більшовиками учнів і студентів були перепоховані на Аскольдовій могилі. Про їхній героїчний чин складали вірші, писали спогади.

Після бою на Трубежі Україна майже сімдесят років перебувала під московсько-більшовицькою окупацією. Через це тодішні керівники нашої держави не мали достеменною інформації про те, хто і якою ціною на початку лютого затримав ворога на підступах до столиці. У складних умовах швидких змін воєнно-політичної ситуації вони переймалися важливішими справами. Тому ця важлива історична подія не була задокументована у військовому відомстві.

Більшовики теж воліли швидко забути про зрив своїх планів щодо раптового захоплення Києва й арешту українського уряду, тому, очевидно, не писали спогадів про бій і свою поразку на Трубежі. Хоча, можливо, в московських архівах якесь документи існують, але вони поки-що не оприлюднені.

Тим нашим козакам, які змученими, перевтомленими і пораненими повернулися додому, було не до написання спогадів. Ніхто не хвалився своїми подвигами. Лише родичам загинувших побратимів купо розповідали вони про героїчну смерть їхніх чоловіків, синів, братів і батьків. Й разом оплакували загинувших. Більшість учасників бою, відпочивши і підлікувавшись, продовжували боротьбу проти окупантів-більшовиків: одні в місцевих повстанських загонах, інші – у військових формуваннях УНР. Чимало з них загинули в боях за волю України. Більшість із тих, хто, прийшовши додому, повернувся до повсякденних справ і хліборобської праці, в різний час зазнали репресій з боку більшовицьких каральних органів. Адже чекісти люто переслідували й тероризували всіх своїх супротивників, передусім учасників збройного опору окупантам.

Про визначну історичну подію, що відбулася наприкінці січня – на початку лютого 1919 року на Трубежі, більшість із нас дізналася у 1990-х роках від жителя с. Іванків Бориспільського р-ну світлої пам'яті Андрія Свирида, 1925 р. н., уже, на жаль, покійного. Ще в дитинстві він почув про цей бій від свого батька і близьких родичів. Виявляється, декілька іванківців, серед них його дядько, брали участь у тому бою. На схилі віку пан Андрій почав збирати інформацію про майже забуту подію. Разом з дружиною Анастасією вони декілька разів приїжджали в с. Вороньків, де розпитували в людей свого і старшого віку про події майже 80-тирічної давнини. Багато вороньківців поділилися з ними інформацією, почують у дитинстві від родичів і земляків. З неї випливає, що майже 150 жителів цього великого села (тоді воно було містечком з десятитисячним населенням) – молодих чоло-

братом Віктором і сестрою Катериною. На жаль, нині їх теж уже нема серед живих. Мудра жінка, яка навіть у похилому віці мала ясний розум і добру пам'ять, пані Катерина якось промовила незабутню фразу: «Іван Черпак і його козаки були справжніми народними героями. Всі вони, не шкодуючи себе, боролися за Вільну Україну!». М. Карпенко незадовго до смерті написав поему «Отаман Черпак», в якій дуже реалістично розповів про боротьбу своїх земляків проти московсько-комуністичних зайд. Поема була видана окремою книжкою.

Тривалий час ми безуспішно намагалися відшукати в архівах документи про описані вище події. І лише нещодавно, після того, як з багатьох із них було знято гриф «таємно», в результаті вивчення кримінальних справ репресованих у 1920–1930 р.р. мешканців Воронькова вдалося з'ясувати: чимало людей були знищені комуністами саме за те, що у складі загону І. Черпака брали участь у поході проти більшовиків на Трубежі. На сьогодні встановлені імена майже шістьдесяти колишніх вороньківців – учасників бою. Отож, які ще потрібні аргументи на користь того, що мужні люди, які збройно боролися і віддали життя за волю України, є нашими героями!?

«Dictum sapientis sat, тобто, для розумного досить і короткого повідомлення, а на дурня нічим не вплинеш!» – разом з давніми римлянами кажемо всім високопосадовим скептикам, ледарям і невігласам, що, багато років перебуваючи при владі, ігнорують заклики громадськості щороку гідно вшанувати подвиг Героїв Трубежа!

Звісно, пошуки в архівах потрібно продовжувати. Не маємо морального права забути жодного героя. Тому зобов'язані встановити імена всіх учасників бою – мешканців Борисполя, Барішівки, Березані і багатьох довколишніх сіл. Але хто виконає цю непросту, довготривалу пошукову роботу? Може наукові працівники місцевих музеїв? Поки-що в їхній бюрократизованій, рутинній діяльності не бачимо навіть проблесків живого вогню. Можливо, саме тому ідеологічна складова музейної справи мало змінилася за роки Незалежності України. Цих закладів культури майже не торкнулися ні декомунізація, ні десоветизація. Місцеву владу, що представлена великими «господарниками», більшість з яких за роки «правління» поміняли вже з десяток партій, аби зберегти під собою м'які крісла, схоже, це влаштовує. Інститут національної пам'яті, Міністерство освіти та Міністерство культури, очевидно, мають якісь важливі справи, ніж остаточне й кардинальне розв'язання питання духовно-ідеологічної деокупації України. Від себе додаю: достеменною інформацією про багатьох героїв-вороньківців стала відомою завдяки зусиллям однієї людини – патріотичної, енергійної і працюючої. Це Валентина Стрілько, к.п.н., голова Міжнародного освітнього фонду ім. Ярослава Мудрого. За результатами багаторічних досліджень вона видала декілька книг про події 1920–1930-х р.р. на Бориспільщині.

Яким було цьогорічне вшанування Героїв Трубежа?

Дорогою з Києва до місця бою ми зупинилися в центрі Борисполя, де біля пам'ятного знака Героям Небесної Сотні хвилиною мовчання вшанували учасників революції Гідності і всіх загинувших у фактично розпочатій ще тоді війні, яка продовжується (була перервана московською окупацією України) і досі з московським агресором. Ідучи до Воронькова, сподівалися побачити десятки людей біля пам'ятного знака козакам, дев'ять років тому виготовленого за кошти благодійників, і встановленого з нашої ініціативи в центрі села. Серед них – представників сільської і районної влад, учителів, учнів, простих мешканців-нащадків або родичів героїв – учасників бою на Трубежі.

Але реальність виявилася жахливою: нас зустріли тільки п'ятеро вороньківців – учасників нинішньої війни на Донбасі. Один патріот приїхав із сусіднього

Практично єдиний, хто бореться з місцевою владою за відродження історичної правди про своїх односельців, доречі не корінний вороньківець, так це Василь Ільчишин...

Після короткого мітингу, на якому серед іншого п.Валентиною було зачитано прізвища вороньківців-учасників бою на Трубежі, ми побували на сільському кладовищі і поклали квіти до могили Івана Черпака і двох його побратимів. Після цього вирушили до Барішівки. Там, на привокзальному майданчику, біля пам'ятного знаку учасникам бою на Трубежі, виготовленого коштом і встановленого зусиллями бориспільця Віктора Швагруна (велика подяка йому за це і велика ганьба нинішній владі!) й урочисто нами, без участі влади, відкритого на Покрову 2015 року, відбувся мітинг.

Крім декількох десятків місцевих мешканців (серед них ветерани й учасники АТО), вшанувати героїв прибули представники патріотичних організацій з Києва, Борисполя, Березані, Переяслава-Хмельницького і декількох довколишніх сіл. Треба відзначити, що цього разу до нашої акції долучилися представники Барішівської влади – селищної і районної (в особі їх керівників), а також працівники відділу культури місцевої РДА, які, формально відбувши мітинг і поставивши чергову «галочку» у такому ж своєму формальному плані, зробленому на виконання Розпорядження Київської облдержадміністрації № 520 «Про підготовку та відзначення в Київській області у 2018 році Дня Соборності України та 100-річчя подій Української революції 1917–1921 років» від 04 жовтня 2017 р. та інших нормативно-правових актів Президента, парламенту й Уряду, навідріз відмовилися продовжити разом з нами вшанувати Героїв Трубежа на місці бою (мабуть, в їхньому формальному плані такого формального пункту не було передбачено!).

Після закінчення мітингу кияни і бориспільці, незважаючи на зустрічний пронизливий холодний вітер – «москаль», здолавши пішки майже два кілометри, прийшли на місце бою до Трубежа.

Цього лютого дня на місці, де 99 років тому грімів запеклий бій, де глибокий білий сніг на правому березі річки від вибухів сотень ворожих снарядів став сіро-чорним, а подекуди від пролітної української крові – навіть червоним, стояла тиша. Лише машиніст швидкісного поїзда, що промчав через міст у східному напрямку (очевидно, до Харкова), привітав нас протяжним гудком локомотива. Більшість тоді подумала: всіх вітань і почестей заслужують передусім ті герої, подвиг яких ми – їхні духовні спадкоємці – прийшли вшанувати. Нам було радісно усвідомити, що Харків став назавжди українським, що жодні вороги ніколи не створять там гадючого, ворожого, анти-українського кубла. Усіх пройняла впевненість: ніколи московський комуністичний чи сепаратистський ворог не пройде зі сходу через Трубіж, щоб спробувати захопити Київ, знищити Українську державу й накинати нашому народові своє «міроруське» ярмо – старе, зачовгане і криваве. Бо ми стали сильні і незборимі! І завжди будемо такими!

Учасникам вшанування подвигу козаків було до болю прикро від того, що на місці видатної історичної події досі нема величного пам'ятника Героям. І це, незважаючи на багаторічні зусилля багатьох сотень патріотів, на всі наші письмові звернення до Президента України, десятків нардепів, до очільників Київської обласної, Барішівської селищної і районної влад з пропозицією, якщо вже самі нічого робити не хочете, то хоч посприйте громадськості в увічненні безсмертної пам'яті борців за волю рідного народу, за державну незалежність України, передусім у законний спосіб надайте для цього невелику земельну ділянку на місці бою для спорудження нами там Меморіалу Героям Трубежа. Невже станеться найгірше й найганебніше: пам'ятника не буде споруджено й урочисто відкрито навіть до 100-річчя безсмертного подвигу й загибелі багатьох десятків славних наших козаків?!

Дуже важкі часи переживає Україна. Адже відбувається становлення молодого держави, та ще – в умовах війни. І все це впливає на тих молодих людей, які ще вчора, тільки після школи, й сьогодні продовжують учитися далі, аби вже в найближчому майбутньому стати лідерами в формуванні нового українського суспільства. Чому вони вчаться і де? Які знання для цього здобувають і в яких школах? На ці запитання можна отримати відповіді, торкнувшись життя хоча б одного з них. Якраз у цій розповіді й піде мова про такого: про нашого земляка, криворіжця, Олександра БОГУНА (на світлинці). Він сьогодні вчиться в Українській академії лідерства, але вже й до неї мав свій шлях зростання як особистості в пошуку нових знань.

ШЛЯХ ДО НАВЧАННЯ В АКАДЕМІЇ

Спочатку Олександр БОГУН навчався у криворізькій загальноосвітній школі №90. А ще він три роки опановував мистецтво бального та спортивного танцю в колективі «Віват» у Центрі дитячої та юнацької творчості «Дружба» Довгинцівського району, займався вокалом, образотворчим мистецтвом, вдосконалював англійську мову та відвідував гурток «Точка зору». Однак юнак вважає, що тільки в десятому класі нарешті зрозумів, чого шукав і що йому треба. Це сталося після зустрічі з Ганною ЛІСОВСЬКОЮ, коли відкривався гурток «Калинова мова» і він дізнався, що там будуть займатися українською журналістикою і співпрацюватимуть в газеті «Джерело» при центрі дитячої та юнацької творчості. Першим його журналістським матеріалом

Лідер має бути успішним і вміти долати труднощі

став допис про криворізького художника Леоніда ДАВИДЕНКА: про майстра, на полотнах якого панує українська автентика.

Наступною сходинкою у його розвитку стало навчання (хоч і дуже коротке, протягом десяти днів) у «Школі успіху», яка була організована на благодійній основі Фондом українських боксерів, братів Віталія та Володимира КЛИЧКІВ; тож він і пішов туди в 2016-му. І трапилося так, що в тому році організатори наново переробили свій проект, взявши за основу концепцію Української академії лідерства, що почала функціонувати в 2014-му. А це десятиденне навчання в «Школі успіху» проходило на базі київського осередку названої академії в Пушці-Водиці. Щоб туди поступити, треба було заповнити спеціальну анкету, висловити свою мотивацію щодо причин там навчатися, поділитися задумками своїх проєктів з метою втілення їх в життя й відзняти коротке відео про себе, тривалістю в одну хвилину. Все це він зробив і увійшов до числа трьохсот кандидатів, із яких мало залишитись тільки сто (по півсотні хлопців і дівчат). З кожним кандидатом було проведено з використанням телефону інтерв'ю із багатьма запитаннями. Зокрема, як зазначив Олександр БОГУН, питали про те, яку останню книжку він прочитав і що саме йому в ній сподобалось, які фільми його надихали на різні вчинки, про що він жалкує в своєму житті, що б хотів змінити в українському суспільстві та про інше. Після цього він отримав запрошення в десятиденний літній табір «Школа успіху». Як було пояснено, ідеєю школи був особистісний і суспільний розвиток з метою розкриття потенціалу молодих людей, лідерів, з усіх куточків України. І там йому вдалося познайомитися з багатьма успішними в житті людьми, які розповіли учням школи про те, як їм вдалося досягти такого успіху, які при цьому довелось подолати труднощі і з якими викликами вони зіштовхуються в сьогочасному суспільстві.

Під час навчання учні були в прес-службі адміністрації президента України, познайомилися із журналістською «кухнею» на телевізійному каналі Новий, на НСК «Олімпійський», де познайомилися із його закуліссям, в піар-компанії, яка займалася «Євробаченням», на майданчиках кіностудії «Фільм UA», там, де відбувається «Х-фактор», та в багатьох інших місцях. Як розповів Олександр БОГУН, «на тренінгах були зустрічі з людьми, котрі розповіли, як вони досягли успіху (кожен – у своїй сфері), і, мабуть, найвидатнішим із них був Володимир КЛИЧКО, який розповів, що йому допомогло стати таким, яким він став»

В УКРАЇНСЬКІЙ АКАДЕМІЇ ЛІДЕРСТВА

Та (як це згодом з'ясувалося) все, пов'язане з історією навчання у «Школі успіху», є тільки маленьким кроком у процесі невпинного пізнання світу. Бо після неї прийшла нова реальність такого пізнання: в умовах Української академії лідерства, у якій сьогодні Олександр Богун навчається.

Однак, як виявилось, бути зарахованим до числа вихованців цієї академії було ще складніше, ніж до

ШУКАЄМО НАЙКРАЩИХ!



УКРАЇНСЬКА
АКАДЕМІЯ ЛІДЕРСТВА

Десятиденна освітня програма
для випускників шкіл від 16 до 18 років.

ДЕТАЛІ НА UAL.ORG.UA

«Школи успіху». Напружений відбір проходив спочатку на регіональному рівні, а до всеукраїнського ще треба було дістатися. Не в останню чергу можливість вступу до академії залежала ще й від того, наскільки впевнено ти володієш англійською мовою. Бо саме англійською треба було розповісти про свою мрію, деталізувавши її. Очевидно, причина цього була й у можливостях для її вихованців здійснити дипломатичну експедицію до Ізраїлю та в країні ЄС. Бо під час цієї місії молоді потрібно було якісно спілкуватися, із розумінням суті справи. Після регіонального відбору настав час для відбору вже на національному рівні, який відбувався за 30 кілометрів від Львова. А під час нього було зроблено нахил на рівень фізичної підготовки, на вмінні терпіти й тримати себе в руках під час долаття перешкод та

при цьому ще й піклуватися не тільки про себе, а й активно працювати в команді.

Саме ж навчання розпочалося, так би мовити, із суцільних труднощів: треба було дістатися вершини гори Петрос, що в Карпатах. А потім – спуститися з неї і відверто розповісти своїм товаришам по навчанню про те, що відчував під час того підкорення вершини, про що думав і як вдавалося себе мотивувати, аби витерпіти всі труднощі.

І ось вже після того продовжилось навчання (і воно триватиме десять місяців), під час якого студенти академії зустрічаються й слухають розповіді справді унікальних людей, як підкреслює Олександр БОГУН, у яких багато чому можна навчитися. Серед них, наприклад, - український науковець, історик і публіцист Ярослав ГРИЦАК, український мовознавець, доктор філологічних наук Оріся ДЕМСЬКА, український науковець, психолог, дослідниця та експерт успішних трансформацій Юнона ЛОТОЦЬКА, український журналіст, публіцист, історик, головний редактор інтернет-видання «Історична правда» Вахтанг КІПІ-АНІ, політолог, доцент кафедри політології НАУКМА Максим ЯКОВЛЕН та інші.

До того ж, кожен студент Української академії лідерства обов'язково читає присягу, де, зокрема, записано:

«В час бурхливих змін, у світі великих можливостей я, студент Української академії лідерства, гідний нащадок достойних предків, вірний мріям мого народу... ПОСТАНОВЛЯЮ: будь вільним у свободі духу творити себе і кращий світ навколо себе! Будь справжнім, єдиним у думці, у слові й ділі, щирим у намірах та щедрим у діях! Будь другом із Всесвітом, із людством, із Україною, з кожним, хто поруч, хто тут і сьогодні, щоб нами почате не мало кінця! Будь мудрим: дивитися глибше і бачити краще, любити життя й обирати добро!...»

Якщо сказати кількома словами про сам процес навчання в Українській академії лідерства, то, мабуть, варто підкреслити його інтенсивність, насиченість різнобічною цікавою інформацією та можливість багато подорожувати, до чого вже всі студенти активно долучилися.

Однак далеко не тільки подорожі були в основі навчання і не тільки прослуховування лекцій. Велика частина часу відводиться тут на практичні заняття, щоб реалізовувати власні проєкти. І в їх розробці та реалізації взяв також участь і наш земляк Олександр БОГУН.

Молодь є найбільшим потенціалом України. А бути лідером - це дуже відповідальна справа. Він завжди на крок попереду, має активну життєву позицію та прагне пізнавати себе і шукає гармонію зі світом. Нелегкий шлях обрав для себе криворіжець Олександр Богун. Разом зі своїми однодумцями він проходить його сьогодні з надією стати у найближчому майбутньому вільним творцем нової України, правової демократичної держави.

Олена МАКОВІЙ.

Фото на 1-й сторінці Сергія ЗІНЧЕНКА

СВІТЛЕ СЛОВО ВІД СЕРЦЯ

Сьогодні в нашому часописі дебютує Юрій НОВИКОВ, автор двох збірок поезій та прози, дописувач численних періодичних видань. На його тексти створено чотири пісні. Автор проживає в місті Павлограді, де 42 роки пропрацював листоношею у вузлі поштового зв'язку.

УКРАЇНА

Є на мапі чудова країна,
Найцінніша перлина з перлин:
Незалежна моя Україна.
Я пишаюсь, що я її син!

Буйні, щедри хліба дозрівають
На її неосяжних ланах
І рясні врожаї там збирають,
Що яріють під сонцем в садах.

А як гарно пісні там співають:
Їх послухаєш – серце щемить.
А як віддано, ніжно кохають:
Щиро так, назавжди, не на мить.

В небі поклик сумний журавлиний,
Неозорі степи і поля:
Все це – рідна моя Батьківщина,
Україна квітуча моя.

Юрій НОВИКОВ,
м. Павлоград

ПЕРЕМОЖЕМО ЗА КОБЗАРЕМ

Прийшла війна. То знов орда
Русь-Україну хоче вбити,
Вже вдарила і погляда.
Чи довго їй лишилось жити.

Розбухла рана, несе кров
У синє море й не вертає,
І люди гинуть знов і знов,
Та Україна не вмирає:

Після Майдану – вже не та,
Що мовчки кисла під Москвою,
Вона у битві вироста.
І знов здійснює меч до бою,

Щоб кров ворожу понесло
У синє море й не вернуло,
Щоб люте зло десь загуло
Та в тому ж морі й потонуло.

«І на оновленій землі
Врага не буде супостата»,
Бо Кобзаревий заповіт
Здійняється і настане свято.

Іван БІЛОХРЕСТ,
м. Кривий Ріг

Запрацює антирейтинг підприємств, що не платять зарплату

З 1 квітня 2018 року в Україні запрацює антирейтинг підприємств-роботодавців. Таким чином, розпочнеться стягнення заборгованості заробітної плати на користь працівників.

«Робота Міністерства юстиції зі стягнення заборгованості полягатиме в рамках виконавчого провадження судових рішень. Створять мобільні штаби і групи, які виїжджатимуть на конкретні підприємства, що є на вершині антирейтингу. До нього увійшли підприємства усіх форм власності», - повідомила заступник міністра юстиції Світлана Глуценко, пише «Економічна правда».

За її словами, на сьогодні в органах Державної виконавчої служби перебуває понад 500 тис. виконавчих проваджень з примусового стягнення заборгованості.

«Торік органи ДВС стягнули 2,1 мільярда гривень із заборгованості по зарплаті», - каже Глуценко.

Крім цього, Міністерство юстиції проводить активну інформаційну кампанію щодо роз'яснення громадянам, як забезпечити своє право на стягнення заборгованості із заробітної плати.

Міністерство юстиції України запустило Єдиний реєстр боржників аліментів, куди внесли осіб, які мають борги по сплаті аліментів більше як 3 місяці. Реєстр боржників знаходиться на офіційному сайті Міністерства юстиції, де за прізвищем і датою народження можна знайти людину, яка має борг по сплаті аліментів.

13 березня 2018 року, <https://gazeta.ua/articles/economics/zapracuyue-antirejting-pidpriyemstv-scho-ne-platyat-zarplatu/825645>



Алма РОМАНЕНКО

Від катівень Луб'янки до життя в криворізькому засланні

(Із історії однієї родини)

(Закінчення. Початок на 1 стор.)

З цими словами письменника я згодна. І мої рідні, і рідні Ікрамова – жертви історії. І важливо, щоб зараз, коли в нашій країні й у всьому світі так неспокойно, і терор знову підіймає голову, не озлоблюватися, а творити добро і зберігати вірність і любов. Хочеться вірити, що петля ворожнечі не задушить світ і ми всі не загинемо в ядерній бійні.

Через місяць після відвідин Хіви батько отримав листа від народного художника Узбекистану Тури Курязова, який просив у нього дозволу приїхати. У той час він оформляв під Хівою будинок-музей узбецького поета Агахі. Для експозиції в музеї художник використав портрет Рахімханалі (Феруза) – друга і покровителя поета. Цей портрет він писав з фотографії, що знаходиться в хівинському музеї Ічан-Кала. «Я впевнений, що ім'я Вашого діда повинно стояти поруч із іменами Бабур, Алішера Навої, Улугбека, Мамун-шаха. Бо він був не лише правителем, а й талановитим поетом. Про це говорив і сам Агахі», – писав художник, – «тому я хочу написати велику картину про Феруза, і цьому допоможуть Ваші розповіді про нього і знайомство з його нащадками». Те, що шукав художник, він побачив у моїй племінниці Тетяні. Вона виявилася найбільше схожою на молодого Феруза. Його здивувало і те, що навіть почерк у них був ідентичний. «Феруз в молоді роки» – так назвав він картину. А ближче познайомившись з Танею (вона тоді викладала в педінституті), він сказав, що вона схожа з Ферузом не лише зовнішньо, а й внутрішньо. Абдурасул дуже сподобався Турі: «Ваш батько безхитрісний, з відкритою душею. Я вважаю за щастя, що в 1991 році я побачив живим останнього кунградця, розмовляв із ним цілий тиждень, малював його з натури, написав про нього картину», – писав він пізніше у своїх листах.

Біографія Тури Курязова теж не проста. Він теж пережив репресії. У 60-ті роки брав участь у археологічних і етнографічних експедиціях під керівництвом відомого художника І. В. Савицького і академіка С. П. Толстова. Він прочитав десятки книг з історії Хорезма. Твори художника зберігаються у фондах Державного музею мистецтв Узбекистану, музею-заповідника Ічан-Кала, в художній галереї Ургенча і приватних галереях за кордоном майже по всьому світу. Дуже відомі його картини на історичну тематику: «Захищаючи Хіву», «Огузхан», «Аллакулі-хан», «Портрет АміраТемур», «Куня Ургенч» та інші. Він ще в 1964 році написав першу картину про Феруза, а в 1970 році – про Темур, коли ці імена не можна було навіть вимовляти. За це потрапив під переслідування, переховувався в Казахстані. Лише в роки Горбачовської перебудови його було реабілітовано. Зараз його ім'я знаходиться в новій енциклопедії Узбекистану, він лауреат Золотої медалі Академії мистецтв Узбекистану. У 1999 році йому присвоєно звання Народного художника. У цьому ж році він виграв конкурс на створення портрета національного героя Мангуберді, який протистояв Чингіз-хану. Прообразом був наш родич Азімбек, він позував Турі. Цей портрет став еталоном для чеканки монети. За мотивами розповідей нашого батька він написав три картини: про Феруза, батькового брата Насіра і самого батька. У 1994 році Тура Курязов проводив звітну виставку про Феруза, яку декілька разів показувало телебачення і про яку писали всі газети Узбекистану. У Турі було багато планів щодо увічнення пам'яті наших репресованих родичів, але прогресуюча хвороба художника не дала їх здійснити. У Турі дочка і зять – архітектори, син – скульптор. Вони хочуть побудувати музей його картин, яких налічується близько тисячі. Ще зовсім недавно мали місце намагання організувати його персональні виставки у Києві і Парижі. Але складна операція і хвороби заважають здійсненню цих планів.



ка правда життя). Тоді це називали спекуляцією, яка каралася. Але батько був задоволений барішем. А у вільний час він слухав «Голос Америки» (зараз про це можна говорити), який нещадно глушився «нашими» станціями. Ще у 1948 році у нас з'явився приймач, і, щоб слухати його, не заважаючи іншим, батько прилаштував кімнатку, яку ми жартівливо називали «кабінетом». Саме із «забугорних» новин (так ці передачі називали в народі) ми дізнавалися про події в світі. Любив батько читати газети, особливо, «Известия». А влітку у нашому дворі з'являлися картярі – сусіди, яким за грою в «дурня» батько проводив «політінформацию». Іноді збиралися біля якогось двору, і тоді вже вся вулиця долучалася до політики. Дуже прикро, що не стало батька 17-го серпня 1991 року, якраз тоді, коли відбулися події, пов'язані з ГКЧП, а 19-го вересня сталися переломні події в Кремлі. Не дожив батько двох днів до тієї події, якої чекав все життя і на яку сподівався до останнього.

ЕПІЛОГ

Роз'їхалися по світу діти і онуки мої і моїх сестер. Не змогла ця земля через недолугу політику стати для них справжньою Батьківщиною. З острахом дивиться старше покоління на те, що вже більше чотирьох мільйонів їхніх дітей виїхало в пошуках кращого життя за кордон, де така сама робота оплачується у два-три дорожче, де немає війни і розбрату, Виїздять талановиті, розумні, працелюби. Хто це зупинить? Де шукати порятунку багатій на врожайній землі і цінні надрамої Батьківщині, як повернути Україні найцінніший її скарб – людей?

На світлинах: (1 стор.) – вгорі – Абдурасул, онук Рахімхана II, внизу – Народний художник Узбекистану Тура Курязов малює батька, літо 1991 року; (4 стор.) – Тура Курязов, правнук Ісфандіяра військовий журналіст Азімбек Усманов, правнук Рахімхана II Хамрабек Насіров і онук Насіра, 1991 р.

До 99-ї річниці безсмертного подвигу Героїв Трубежа

У липні 2017 р. автор цього тексту як голова Київського ОО «Просвіта» ім. Тараса Шевченка разом із Євгеном Лупаковим (Почесний Голова Спілки офіцерів України, капітан першого рангу, народний депутат України, активний учасник усіх заходів із вшанування Героїв Трубежа) побували на зустрічі із заступником голови Київської ОДА Кучером (були присутні його помічники, радники й порадники) і передали йому письмове звернення. Воно містило всі наші пропозиції щодо вшанування борців за Самостійну Україну. Отримали запевнення в готовності до співпраці, проте письмової відповіді на нього досі не отримали. Отака співпраця обласної влади з громадськістю.

Звісно, причиною такої прикрої ситуації є низький освітній і культурно-духовний рівень всієї нинішньої влади. Дехто з очільників досі не усвідомлює очевидного: Самостійна Україна – всерйоз і незавжди; жодний ворог не здолає волелюбного українського народу і наших, в черговий раз відроджених Збройних сил, могутність, патріотичний і бойовий дух яких стрімко зростають; знати правдиву історію рідного народу, вшанувати героїв, які боролися за його волю, за державність Батьківщини – моральний обов'язок усіх українців. Представники влади повинні в цьому плані служити прикладом для громади. Крім того, треба пам'ятати: такі акції є важливим чинником національно-патріотичного виховання населення, особливо молоді.

Крім морального, є ще правовий бік питання. Зокрема, Указ Президента України від 28. 01 2010 р. №75 «Про вшанування учасників боротьби за незалежність України у ХХ столітті» з метою відновлення історичної справедливості та правдивої історії українського визвольного руху ХХ ст. постановив визнати учасниками боротьби за незалежність України у ХХ столітті осіб, які брали участь у політичній, партизанській, підпільній, збройній боротьбі за незалежність України, в тому числі у складі формувань Української Центральної Ради та Української Народної Республіки, а також інших військових формувань, що ставили за мету здобуття Україною державної незалежності.

Закон України від 09. 04. 2015 р. «Про правовий статус і вшанування пам'яті борців за незалежність у 20-му ст.» визнає борцями за державність Батьківщини осіб, які всіма можливими і доступними їм способами й засобами боролися за волю України проти всіх без винятку ворогів, у тому числі й московсько-більшовицьких агресорів та окупантів, починаючи з 1917 р. й аж до 24 серпня 1991 р.

Відповідно до Указу Президента України від 22.01.2016 р. № 17 «Про заходи з відзначення 100-річчя подій Української революції 1917 – 1921 років» органи виконавчої влади «зобов'язані вжити в установленому порядку заходів щодо увічнення пам'яті про звитяги українських військових доби Української революції 1917 – 1921 років, зокрема, шляхом спорудження меморіалів, пам'ятників, встановлення пам'ятних знаків, меморіальних дощок, упорядкування поховань загиблих воїнів українських збройних формувань, учасників Української революції 1917 – 1921 років, відповідного найменування/перейменування вулиць, навчальних закладів...».

На виконання цього Указу Кабмін 26 жовтня 2016 р. видав Розпорядження № 777 «Про затвердження плану заходів з відзначення 100-річчя подій Української революції 1917–1921 років та вшанування пам'яті її учасників на період до 2021 року»

Київська облдержадміністрація на виконання всіх перерахованих вище нормативно-правових актів Президента, парламенту й Уряду 04 жовтня 2017 р. видала Розпорядження № 520 «Про підготовку та відзначення в Київській області у 2018 році Дня Соборності України та 100-річчя подій Української революції 1917–1921 років». Затверджений нею план заходів з підготовки та відзначення в Київській області у 2018 р. 100-річчя подій Української революції 1917–1921 р.р. абсолютно недолугий і яловий. Він містить стандартні в таких випадках, абсолютно в дусі колишніх партноменклатурних «со-вєцьких» планів, пустопорожні для патріотів, але такі суперважливі для чиновників пункти, як «підняти прапори», «покласти квіти» тощо. Пересвідчитися у моїй правоті й неупередженості оцінок дуже легко. Для цього треба порівняти згадуване розпорядження столичної ОДА з аналогічним документом виконавчої влади будь-якої із західно-українських областей, наприклад, Івано-Франківської. Невже київські владоможці справді мають себе за великих мудреців, а наш народ, організацію громадськість – за останніх дурнів, якщо видають такі нікчемні акти?!

Коли ж чиновники стануть патріотами, коли нарешті ухвалить рішення про вшанування Героїв Трубежа і спорудження їм пам'ятника на місці бою? Доречі, в цьому році серед учасників вшанування Героїв Трубежа був і автор Меморіального комплексу «Пам'яті героїв Крут» народний художник України Анатолій Гайдамака, який, побувавши і на самому місці бою, перейнявся цією ідеєю та зголосився працювати над проектом Меморіального комплексу «Пам'яті Героїв Трубежа».

Саме тому, навчена гірким досвідом безрезультатної «співпраці» з «українською» владою патріотична громадськість, якщо вона прагне увічнити пам'ять про звитяги наших дідів і пращів в роки Української революції, мусить об'єднатися довкола великої мети, а тоді наполегливо й рішуче запропонувати владі співпрацю задля її досягнення. Уразі спротиву чиновників або ігнорування наших ініціатив маємо оскаржувати їхню бездіяльність в судах (хоча - а судді хто?). Тиск організованої громадськості на некомпетентних, млявих, ледачих і злодійкуватих «слуг народу» є нашим прямим конституційним обов'язком. Настав час показати, хто є джерелом влади в Україні і справжнім господарем нашої суверенної соборної Держави.

Анатолій КОВАЛЬЧУК, учасник боротьби за Незалежність України у 20-му ст., м. Бориспіль Київської обл.

Промінь Просвіти Є
Видавець і засновник – ГО «Криворізьке міське правозахисне товариство».
Свідоцтво про державну реєстрацію № 2162 – 900 р, видане 23.02.2017 р.
Передплатний індекс: 60093
Адреса редакції: 50099, м. Кривий Ріг, вул. Церковна, буд. 3, к. 210. e-mail: kmpzt@ukr.net. Тел. 067-568-39-73, 050-413-12-95

Редактор газети: Сергій ЗІНЧЕНКО, Редакційна колегія: Сергій ДАШКОВСЬКИЙ, Сергій ЗІНЧЕНКО, Микола КОРОБКО (голова об'єднання), Олександр ЧИЖИКОВ. Логотип виготовив Вадим БОРИСЕНКО. Газета виходить двічі на місяць. Комп'ютерна верстка Л. Верьовка.

Відповідальність за точність наведених фактів, цифр та імен несуть автори матеріалів.
Редакція не рецензує і не повертає рукописи.
За умови використання наших матеріалів посилання на газету «Промінь Просвіти Є» обов'язкове.

Газету друкує офсетним способом КП «Криворізька друкарня» Криворізької міської ради 50050, м. Кривий Ріг, пр. Металургів, 28, тел. 90-63-35. Обсяг – 1 друкований аркуш. Наклад – 1000 примірників. Замовлення № 422.